

[Gert Petersen]

mæleoner siden da har udvist en for dem imponerende kromatisk stabilitet – de er ikke til at kende fra de andre regeringspartier.

Hvad angår sikkerhedspolitikken, har vi siden regeringens dannelse haft besøg af 3 krigsskibe, der må formodes at have atomvåben om bord. Alt er altså som tilforn.

Og nogen regeringsinteresse i at gå mere intensivt ind i nedrustningsforhandlinger har man ikke sporet. En invitation til at overvære sovjetiske flådemanoever er blevet afslået. Overhovedet udviser regeringen den største kølighed over for enhver tanke om kontrol og nedrustning til søs, uanset at netop det burde være i Danmarks interesse som Østersø- og strædenation.

Regeringen agerer altså, som om alt, hvad det nye regeringsparti tidligere har sagt, er slettet af historien, ude af arkiverne. De gode konservative og Venstre-folk ude i landet, som var betænkelige ved den radikale regeringsdeltagelse, kan ånde lettet op; kamæleonen har tilpasset sig.

På ét område har den dog ikke haft tilpasning behov. Også da økonomiministeren stod uden for regeringen, var han jo med til at udforme dens økonomiske politik. Og da hans stilling nu er blevet styrket, undrer det mig ikke, at der nu varsles en skærpet fortsættelse af den hidtidige økonomiske politik.

Sagt i forbigående er det jo ret fantastisk, at økonomiministeren, statsministeren, deres kolleger og deres partier så ofte roser sig af at være de ansvarlige – jeg tror nok, at de hermed mener ansvarsbevidste – mens vi andre skulle være det modsatte. Undskyld, det er altså ikke os, men disse ministre, disse politikere, der har ansvaret for den katastrofale gældsætning af Danmark, fordoblingen af udlandsgælden i løbet af de sidste 6 år og den tårnhøje arbejdsløshed, vi har måttet leve med i de sidste 6 år.

Det er ikke os, men denne regering og disse politikere, der har ansvaret for, at arbejdsløsheden nu atter vokser, mens underskuddet på betalingsbalancen desværre udviser en sørgelig stabilitet.

Denne helt uansvarlige politik skal nu føres videre, så vidt jeg kan udlæse ved en dechifring af statsministerens snørklede betragtninger i åbningstalen. Statsministeren stiller nogle nye flasker på bordet, men det er gammel vin, han har hældt i dem.

Er der noget nyt i det, når han taler om slankning af den offentlige sektor? Næh, det er en genoptagelse af den kæntrede privatiseringskampagne, som den nuværende statsminister startede for 6 år siden. Heller ikke talen om forenkling rummer noget nyt. For 6 år siden kaldte statsministeren det bare for regelsanering.

Måske skjuler der sig lidt ung vin bag etiketten decentralisering. Det skal jeg komme tilbage til.

Men det gør der i hvert fald ikke bag anråbelser til lønmodtagerne om at udvise løntilbageholdenhed. Den melodi hørte vi også i 1983 og 1985, hvor der endda blev sat trumf på med et løndiktat på 2 pct. Året 1987 var en undtagelse, fordi man blev grebet af panik over lønmodtagernes vrede reaktioner under og efter 1985-indgrebet.

Nu er vi så tilbage i situationen fra 1983 til 1985, og så spørger man sig om regeringens troværdighed. To gange tidligere har en regering anført af den nuværende statsminister og støttet af Det Radikale Venstre insisteret på en nulløsning på arbejdsmarkedet og argumenteret med, at hvis man bare fik den, ville man genskabe konkurrenceevnen, afskaffe betalingsbalanceunderskuddet og gøre et stort indhug i arbejdsløsheden, og hver gang gik det sådan, at Danmark tabte markedsandele, at underskuddet voksede katastrofalt, og at arbejdsløsheden forblev tårnhøj, selv om den faldt en smule.

Hvad får regeringen til at tro, at den kan få lønmodtagerne til at tro, at det skulle gå anderledes denne gang? Er det måske et argument for nulløsningen, at så kan lønmodtagerne nøjes med en arbejdsløshed på 265.000? For det kan da ikke være et argument, at lønmodtagerne oven i nulløsningen også skal give afkald på at få dækning for prisstigninger i overenskomstperioden – det er det, der er sket, efter at man ikke længere har nogen dyrtidsregulering – eller at de herudover må til at betale for offentlige ydelser, som de hidtil ikke har betalt individuelt for. Men måske vil regeringen argumentere med, at de kan få en pensionsmodel i stedet – dog indtil videre uden penge i modellen, for det kan konkurrencen ikke bære.

Jeg er helt på det rene med, at store nominelle lønstigninger ikke nødvendigvis er lykken, og at der kan være situationer, hvor løntilbageholdenhed er rimelig, men hvordan kan man drømme om at opnå løntilbageholdenhed, når